

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. Č.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 563/12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2005, č. j. 655/05-130, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Af 59/2011 - 272, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti se odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno výše uvedené rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Kolíně, č. j. 288867/04/034912/4576 o dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí roku 2002. V kasační stížnosti současně navrhuje, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že bude v důsledku napadeného rozsudku nucen vydat ve věci nové rozhodnutí, a bude-li posléze tento rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, dojde současně k „obživení“ jeho předchozího rozhodnutí v téže věci. Taková situace by podle jeho mínění jednak odporovala zásadě ne bis in idem, navíc by existence dvou rozhodnutí v téže věci, u nichž

by nebylo možné určit, které z nich je platné, navozovala právní nejistotu ohledně práv a povinností žalobce i žalovaného.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek jen, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

V tomto případě nelze opomenout, že kasační stížnost i návrh na přiznání odkladného účinku podal žalovaný správní orgán. Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval tím, zda je možné, aby nenahraditelná újma, jako klíčová podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vznikla na straně správního orgánu, a zda tedy lze takovému návrhu žalovaného vyhovět. Zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaným pod č. 1255/2007 Sb. NSS, dospěl k závěru, že skutečnost, že je návrh podán správním orgánem, sama o sobě přiznání odkladného účinku nebrání. V tomto usnesení však bylo současně uvedeno, že: *„s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům.“* Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by podle citovaného usnesení bylo namíste například tehdy, pokud by v důsledku napadeného rozsudku mělo dojít k vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, nebo k udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod., tedy v případech zjevně spojených s neodstranitelnými následky.

V nynější věci však stěžovatel svůj návrh odůvodnil pouze tím, že pokud před rozhodnutím o kasační stížnosti vydá v dané věci nové rozhodnutí, a bude-li následně napadený rozsudek krajského soudu zrušen, nastane duplicita správního rozhodnutí a s ní spojené výše popsané komplikace. Zdejší soud připouští, že taková situace skutečně může nastat, jakož i to, že ji z pohledu stěžovatele jistě nelze považovat za žádoucí. Na druhou stranu je však zřejmé, že pouze v důsledku zrušení rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno dřívější rozhodnutí stěžovatele poté, co již bylo v téže věci vydáno rozhodnutí nové, nemůže stěžovateli vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

Na základě výše uvedených úvah tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto jeho návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu